

Origins of the Oral Torah Part II

What Are the Origins of Machloket? The Geonim vs. the Rambam and Others

I. The Geonim's Position

1) Abraham ibn Daud (12th century), Introduction to "Sefer ha-Kabbalah"

זה ספר הקבלה כתבנוהו להודיע לתלמידים כי כל דברי רבותינו ז"ל חכמי המשנה והתלמוד כולם מקובלים חכם גדול וצדיק מפי חכם גדול וצדיק ראש ישיבה וסייעתו מפי ראש ישיבה וסייעתו מאנשי כנסת הגדולה שקיבלו מהנביאים זכר כולם לברכה. ולעולם חכמי התלמוד וכל שכן חכמי המשנה אפילו דבר קטן לא אמרו מלבם חוץ מן התקנות שתיקנו בהסכמת כולם כדי לעשות סייג לתורה.

ואם לחשך אדם לומר מפני מה שנחלקו בכמה מקומות לכך אני מסופק בדבריהם, אף אתה הקהה את שיניו והודיעהו שהוא ממרה על פי בי"ד ושלא נחלקו רז"ל לעולם בעיקר מצוה אלא בתולדותיה ששמעו עיקרה מרבותיהם ולא שאלום על תולדותיה מפני שלא שימשו כל צרכן. כיוצא בו, לא נחלקו אם מדליקין נר בשבת או לא. ועל מה נחלקו – במה מדליקין ובמה אין מדליקין.

The purpose of this Book of Tradition is to provide students with the evidence that all the teachings of our rabbis of blessed memory, namely, the sages of the Mishnah and the Talmud, have been transmitted: each great sage and righteous man having received them from a great sage and righteous man, each head of an academy and his school having received them from the head of an academy and his school, as far back as the men of the Great Assembly, who received them from the prophets, of blessed memory all. Never did the sages of the Talmud, and certainly not the sages of the Mishnah, teach anything, however trivial, of their own invention, except for the enactments which were made by universal agreement in order to make a hedge around the Torah.

Now should anyone infected with heresy attempt to mislead you, saying: "It is because the rabbis differed on a number of issues that I doubt their words," you should retort bluntly and inform him that he is "a rebel against the decision of the court"; and that our rabbis of blessed memory never differed with respect to a commandment in principle, but only with respect to its detail; for they had heard the principle from their teachers, but had not inquired as to its details since they had not waited upon their masters sufficiently. As a case in point they did not differ as to whether or not it is obligatory to light the Sabbath lamp; what they did dispute was "with what it may be lighted and with what it may not be lighted."

2) Sanhedrin 88b

משרבו תלמידי שמאי והלל שלא שמשו כל צרכן רבו מחלוקת בישראל ונעשית תורה כשתי תורות

When disciples of Shammai and Hillel who did not attend to their masters to the requisite degree increased, dispute proliferated among the Jewish people and the Torah became like two Torahs.

3) Rabbi Levi ben Gershon (Ralbag) (14th century), Introduction to Commentary on the Torah

והנה בביאורינו המצות והשרשים אשר מהם יצאו כל דיניהם אשר התבארו בחכמה התלמודית לא יהיה מנהגנו בכל המקומות לסמוך אותם השרשים אל המקומות אשר סמכו אותם חכמי התלמוד באחת מי"ג מדות לפ' מנהגם וזה שהם סמכו אלו הדברים האמתיים המקובלים להם במצות התורה לפסוקים ההם להיותם כדמות רמז ואסמכתא לדברים ההם לא שיהיה דעתם שיהיה מוצא אלו הדינים מאלו המקומות כי כבר יוכל האדם להפך כל דיני התורה בכמו אלו ההקשרים עד שאפשר בהם לטהר את השרץ כמו שזכרו ז"ל אבל נסמוך אותם אל פשטי הפסוקים אשר אפשר שיצאו הדינים האלו מהם כי בזה תתיישב הנפש יותר ואין בזה יציאה מדברים רז"ל כי הם לא כווננו כמו שאמרנו שיהיה עכ"פ מוצא הדינים ההם מהמקומות אשר סמכו אותם להם אבל הם אצלם מקובלים איש מפי איש עד משה רבינו ובקשו להם רמז מן הכתוב...

[Chazal] supported the true traditions about the Torah's commandments with verses that are like hints and supports to these things, but they were not actually deriving the laws from those places . . . rather, they were passed down from person to person back to Moshe our teacher and [Chazal] merely sought a hint from the written Torah.

II. The Rambam's position

4) Rambam (12th century), Introduction to Commentary on the Mishnah

וכאשר מת ע"ה וכבר מסר ליהושע הפירושים שניתנו לו, ועסקו בהם יהושע ואנשי דורו, וכל מה שקבל ממנו הוא או אחד הזקנים אין בו משה ומתן ולא נפלה בו מחלוקת, ומה שלא שמעו מן הנביא ע"ה יש בסעיפיו משה ומתן, ונלמד בו הדין בדרכי העיון בשלש עשרה המדות שניתנו לו בסיני, והן י"ג מדות שהתורה נדרשת בהן. ומאותם הדברים שלמדו יש ענינים שלא נפלה בהם מחלוקת אלא הסכימו כולם עליהם. . .

החלק הראשון, הפירושים המקובלים משה שיש להם רמז בכתוב או שאפשר ללמדם באחת המדות, וזה אין בו מחלוקת כלל, אלא כל זמן שיאמר אדם קבלתי כך וכך מסתלק כל וכוח

החלק השני, הם הדינים שבהם אמרו שהם הלכה למשה מסיני, ואין עליהם ראייה כמו שאמרנו, וגם זה ממה שאין בו מחלוקת

החלק השלישי, הם הדינים שנלמדו באחת המדות, ובהם נופלת מחלוקת כמו שאמרנו, ונפסק בהם הדין כדעת הרוב לפי הכללים שהקדמנו . . .

אבל סברת מי שחשב שגם הדינים שיש בהם מחלוקת קבלה משה, ונפלה בהם מחלוקת מחמת טעות בקבלה או שכחה, ושהאחד צודק בקבלתו והשני טעה בקבלתו, או ששכח, או שלא שמע מרבו כל מה שצריך לשמוע, ומביא ראייה לכך מה שאמרו משרבו תלמידי שמאי והלל שלא שמשו כל צרכן רבתה מחלוקת בישראל ונעשית תורה כשתי תורות, הנה זה חי ה' דבר מגונה ומוזר מאד, והוא דבר בלתי נכון ולא מתאים לכללים, וחושד באנשים שמהם קבלנו את התורה, וכל זה בטל.

When [Moshe] died, he already transmitted to Yehoshua the explanations that were given to him, and Yehoshua and his generation were involved with them. There is no dispute about anything received from [Yehoshua from Moshe] or from one of the elders, but there can be machloket regarding some particulars of what was not heard from the prophet and but was learned through

extrapolation from the 13 principles that were given to Moshe at Sinai—these are the 13 Middot that the Torah can be darshened with [from the beraita of Rabbi Yishmael].

...

But those that say that the laws about which there is machloket were also received by Moshe, and debate occurred because of a mistake in transmission or forgetfulness—such as one correctly receiving the law and one mistakenly doing so, or that he didn't hear from his teacher everything that needed to be heard and brings a proof from the [Gemara]—which says that when disciples of Shammai and Hillel who did not attend to their masters to the requisite degree increased, dispute proliferated among the Jewish people and the Torah became like two Torahs—this is, as God lives, a very strange and unpleasant idea, and it's not correct or acceptable at all and it casts aspersions on the men from whom we received the Torah, and all of this is null.

5) Rambam, Sefer Ha-Mitzvot Shoresh 2

השרש השני שאין ראוי למנות כל מה שלמדים באחת משלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן או בריבוי: כבר בארנו בפתיחת חבורנו בפרוש המשנה (בריש ההקד') שרוב דיני התורה יוצאו בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן ושהדין היוצא במדה מאותן המדות הנה פעמים תפול בו המחלוקת ושיש שם דינין הם פירושים מקובלים ממש אף אין מחלוקת בהם אבל הם מביאים ראיה עליהם באחת משלש עשרה מדות כי מחכמת הכתוב שהוא אפשר שיימצא בו רמז מורה על הפירוש ההוא המקובל או הקש יורה עליו. וכבר בארנו זה הענין שם. וכשהיה זה כן הנה לא כל מה שנמצא החכמים שהוציאו בהקש משלש עשרה מדות נאמר שהוא למשה בסיני ולא גם כן נאמר בכל מה שנמצא בתלמוד יסמכוהו אל אחת משלש עשרה מדות שהוא דרבנן כי פעמים יהיה פירוש מקובל. לפיכך הראוי בזה שכל מה שלא תמצאהו כתוב בתורה ותמצאהו בתלמוד שלמדוהו באחת משלש עשרה מדות אם בארו הם בעצמם ואמרו שזה גוף תורה או שזה דאורייתא הנה ראוי למנותו, שהמקבלים אמרו שהוא דאורייתא. ואם לא יבארו זה ולא דברו בו הנה הוא דרבנן, שאין שם כתוב יורה עליו

The second principle is that it is inappropriate to count [as one of the 613 mitzvot] anything derived from one of the 13 middot by which the Torah is explicated. We already explained in the introduction to our commentary on the Mishnah that most of the laws of the Torah are derived through the 13 middot and that regarding a law that comes from a middah from among that middot, there can sometimes be dispute ... Therefore it is appropriate that everything not found written in the Torah but is instead found in the Gemara as being derived from one of the 13 middot—if they explain that this is a primary aspect of Torah or de-oraita it is appropriate to count, because those that received it say it is de-oraita. But if they don't explain this or speak about it, then it is de-rabbanan.

III. The Ramban and Rabbinic Authority

6) Ramban (13th century), Hasagot on the Rambam, Shoresh 2

ועכשיו אני חוזר אל הכלל אשר הוא אצל הרב שני [נו - ז] שכל דבר הנלמד במדות שהתורה נדרשת בהן יהיה מדרבנן ואפילו היה המוציא משה רבינו ע"ה. . .

ופליאה דעת ממני נשגבה לא אוכל לה, שאם נאמר כי אין המדות הנדרשות מקובלות מסיני ולא נצטוינו לדרוש ולפרש בהן את התורה א"כ הרי הן בלתי אמתיות והאמת הוא פשטיה דקרא בלבד לא הדבר הנדרש, כמו שהזכיר [עמ' נד] ממאמרם אין מקרא יוצא מידי פשוטו, ועקרנו שורש קבלתנו ב"ג מדות שהתורה נדרשת בהן ורוב התלמוד אשר יוסד בהן. . . ואנו לא מצינו דעת חכמים בזה. שהמדות כולן אצלם כדבר מפורש בתורה ודורשים אותן מדעתם. . .

ולפי זה הראוי הוא שנאמר בהפך שכל דבר הנדרש בתלמוד באחת מכל שלש עשרה מדות הוא מדאורייתא עד שנשמע אותם שיאמרו שהוא אסמכתא

And we do not find that the Sages [agreed with the Rambam]. For the principles of interpretation were as if they were written explicitly in the Torah, and [the Sages] darshened them at will. . . . And therefore it is appropriate to say the opposite: everything in the Talmud darshened from one of the 13 Middot is de-oraita unless we hear them say that the Scriptural proof is merely a peg (*asmachta*).

7) Ramban, Commentary on the Torah (Devarim 17:11)

וענינו, אפילו תחשוב בלבך שהם טועים, והדבר פשוט בעיניך כאשר אתה יודע בין ימינך לשמאלך, תעשה כמצותם, ואל תאמר איך אוכל החלב הגמור הזה או אהרוג האיש הנקי הזה, אבל תאמר כך צוה אותי האדון המצוה על המצות שאעשה בכל מצותיו ככל אשר יורוני העומדים לפניו במקום אשר יבחר ועל משמעות דעתם נתן לי התורה אפילו יטעו, וזה כענין רבי יהושע עם ר"ג ביום הכיפורים שחל להיות בחשבונו (ר"ה כה א)

והצורך במצוה הזאת גדול מאד, כי התורה נתנה לנו בכתב, וידוע הוא שלא ישתוו הדעות בכל הדברים הנולדים, והנה ירבו המחלוקות ותעשה התורה כמה תורות. וחתך לנו הכתוב הדין, שנשמע לבית דין הגדול העומד לפני השם במקום אשר יבחר בכל מה שיאמרו לנו בפירוש התורה, בין שקבלו פירושו עד מפי עד ומשה מפי הגבורה, או שיאמרו כן לפי משמעות המקרא או כוונתה, כי על הדעת שלהם הוא נותן (ס"א לנו) להם התורה, אפילו יהיה בעיניך כמחליף הימין בשמאל

Even if you think in your heart that [the rabbis] are mistaken, and the matter is as straightforward to you as the difference as between your right and left, do as they command. . . . Now the need for this commandment is very great, for the Torah was given to us in written form and it is known that not all opinions concur on newly arising matters. Disagreements would thus increase and the one Torah would become many Torahs. Scripture, therefore, defined the law that we are to obey the Great Court that stands before God in the place that He chose in whatever they tell us with respect to the interpretation of the Torah, whether they received its interpretation by means of witness from witness back to Moses [who heard it] from the mouth of the Almighty, or whether they said so based on the implication [of the written words] of the Torah or its intent.

8) R. Yosef Albo (15th century), Sefer Ha-Ikkarim 3:23

ועוד לפי שאי אפשר שתהיה תורת השם יתברך שלמה באופן שתספיק בכל הזמנים. לפי שהפרטים המתחדשים תמיד בעניני האנשים, במשפטים והדברים הנפעלים הם רבים מאד משיכללם ספר, על כן נתנו למשה בסיני על פה דרכים כוללים נרמזו בתורה בקצרה, כדי שעל ידם יוציאו החכמים שבכל דור ודור הפרטים המתחדשים

And also because the law of God cannot be perfect so as to be adequate for all times, because the ever new details of human relations, their customs and their acts, are too numerous to be embraced in a book. Therefore Moses was given orally certain general principles, only briefly alluded to in the Torah, by means of which the wise men in every generation may work out the details as they appear.

IV. The Ritva/Ran's Approach

9) Mesechet Sofrim (8th century?) Chap. 16

אמר ר' ינאי תורה שנתן הקדוש ברוך הוא למשה, ניתנה לו בארבעים ותשעה פנים טמא ובארבעים ותשעה פנים טהור

R. Yannai said: the Torah that God gave to Moshe – it was given to him where there are 49 ways something might be impure and 49 ways something might be pure.

10) Ritva (R. Yom Tov ben Avraham Assevilli) (13th century), Eruvin 13b

אלו ואלו דברי אלהים חיים. שאלו רבני צרפת ז"ל היאך אפשר שיהו שניהם דברי אלהים חיים וזה אוסר וזה מתיר, ותירצו כי כשעלה משה למרום לקבל תורה הראו לו על כל דבר ודבר מ"ט פנים לאיסור ומ"ט פנים להיתר, ושאל להקב"ה על זה, ואמר שיהא זה מסור לחכמי ישראל שבכל דור ודור ויהיה הכרעה כמותם

These and these are the words of the Living God. The French rabbis asked: how is it possible for two opinions to be the words of the Living God if one prohibits and one permits? And they answered that when Moshe went up on high to receive the Torah, God showed him about each and every thing 49 ways to prohibit and 49 ways to permit. When Moshe asked God about this, He said that this is given over to the Sages of Israel in every generation, and the decision [as to prohibit or permit] will be according to them.

11) R. Nissim of Gerona (Ran) (14th century), Derashot Ha-Ran, 3rd derasha

אבל הענין כך הוא, שכל התורה שבכתב ושבעל פה נמסרה למשה בסיני, כמו שאמרו במגלה (יט ב) אמר ר' חייא בר אבין אמר רבי יוחנן מאי דכתיב (דברים ט י) ועליהם ככל הדברים, מלמד שהראהו הקב"ה למשה כל דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים ומה שסופרים עתידים לחדש ומאי ניהו מקרא מגלה. דקדוקי סופרים, הם המחלוקת וחילוקי סברות שבין חכמי ישראל, וכלן למדן משה רבינו ע"ה מפי הגבורה, ושתהיה ההכרעה כפי הסכמת חכמי הדור.

The understanding is as follows: All of the Torah — both the written and the oral — was given to Moses on Sinai, as our sages have stated (Megillah 19b): “R. Chiyya b. Avin said in the name of R. Yochanan: ‘From the verse (Deuteronomy 9:13) “...and upon them according to all the words...” we infer that the Holy One Blessed be He showed Moses all of the Torah's deductions and all of the scribes' deductions and what the scribes were destined to originate, namely, the reading of the Megillah.” The scribes' deductions are the disputes and differences of view among the Torah scholars — and all of them were taught to Moses our teacher, may peace be upon him, by the Omnipotent One with the provision that the decision be according to the consensus of the sages of the respective generations.